

## Stalker

At jeg skulle overleve og at Olof skulle dø, det var underlig. Det kom på radioen. Og Sigrid sa ikke noe om drapet. Så jeg vet ikke om hun fikk det med seg.

Da kan jeg bli hundre år.

Det kunne jeg ikke tidligere. Da var det like unna for min del, et skudd og et drap. Om ingen andre hadde gjort det, så ville jeg gjort det egenhendig. For å utløse spenningen. Ei kule. Det lå i tida mi, i fotefarene jeg fulgte.

Jeg satt her, ved kjøkkenbordet, med Sigrid på den andre siden. Hun satt på stolen og gomlet på en skive med brunost. Jeg likte ikke brunost på skiva, den var hennes. Gulosten var min.

Jeg tenkte på rekylen og rykket til. Det var som at kulene gikk gjennom kroppen min. Jeg kjente dem bore seg inn. I ekstrem hastighet. Jeg kunne følge dem innover i muskulaturen, i kjøttet og langt inn i legemet. Jeg følte på tomheten, av å bli skutt. En stille pause fra livet, da tyggingen til Sigrid ble stakkato. Jeg kikket ned på magen og lårene mine. Vrikket på foten. Slapp fra meg et sukk. Jeg hadde overlevd drapet på radioen.

(De sa det om skuddet i Sarajevo, at det startet krigen. Det gjorde ikke dette skuddet, men noe var forandret. Jeg kunne leve evig.)

Jeg kikket på Sigrid. Hadde hun skjønt at jeg kom til å bli gammel?

Framtida var ikke ukjent mer. Jeg så meg selv gå ute, runde gatehjørner, krysse over i et fotgjengerfelt, og ta en runde rundt fontenen. Glane på den som en turist. Og finne en vei i mylderet, på fortauet, mellom store bygninger. Den kjære framtida, med gode dager.

Det var avklart at jeg skulle bli eldst. Og at hun kom til å dø først. At jeg nettopp hadde fått livet i gave fra Olof.

I dag stod jeg opp klokka halv seks. Jeg satte ikke på radioen, ellers hadde jeg visst det allerede.

Radioen var brun og stoffet over høyttalerne var svart. Den blanke antenna pekte på skrå, over kjøkkenbenken, tilfeldigvis mot sukkerkoppen og smørskåla i skapet.

I morres tok jeg kaffen svart. Jeg kledde meg og gredde meg. Ved formiddagsmaten, ved siden av Sigrid supte jeg den med mjølk. Sigrid var ferdig med skiva.

«Til middag blir det fersk suppe med kjøtt og rundstykker.»

Jeg så for meg suppa. Og de små brøda, som vi skar i to og smurte smør på. Halvgrove rundstykker, uten frø.

Kjøkkenskapene var malt i oransje. Det var store, oransje blomster på en grønn, emaljert kjele. Den hadde brune hanker. Sigrid brukte den til gryte og til grøt. Og til suppe med kjøtt.

Sigrid reiste seg og bar med seg tallerkenen til oppvaskbenken. Hun bråkte bak meg.

«Hva skal du i dag?»

Jeg kremtet. Bena var urolige, som at de var på tur ut. Men jeg skulle ikke ut i dag.

«Jeg skal kikke i avisa. Også vil jeg se verdenscup på ski på TV. Men det er vel ikke om drapet i avisa ennå?»

Det var usikkert om Sigrid hadde hørt på det. Jeg vred kroppen mot henne. Hun satte på vannet og hevet stemmen.

«Det kommer ikke før i morra, tenker jeg.»

Jeg satte meg vanlig igjen. Sigrid tørket hendene på et kjøkkenhåndkle og gikk til stua. Hun satte på TV.

«Det er om drapet.»

Jeg gikk til stua og stod ved siden av stolen hennes og glante på skjermen. Det var et fotografi av Olof og et bilde fra hushjørnet der det skjedde. Et vanlig hushjørne med gul vegg.

Tilbake på kjøkkenet hentet jeg en kopp med svart kaffe. Og satte meg ved kjøkkenbordet.

Den ukjente trådte fram, ble tydeligere. Jeg følte på stemningen, sniffet inn en mandig lukt av svette og tobakk. Og ganske mye hund. Det var alltid en mann.

Ikke for det, kvinner var mulig, spesielt for kvinner. Men for meg var det en mann.

Den ukjente kunne vært fotballtreneren, fra da jeg var tolv. Han som hadde trikset med å vippe opp ballen. Og viste meg lang legg å sparke med. Det var den treneren som tok meg ut av spillet, fordi jeg liksom trengte hvile. Jeg satt på benken og dinglet med bena. Den andre som ventet dinglet også. Vi så ikke på hverandre og sa ikke noe. Jeg ble kalt ut på banen igjen. Og satte ballen i mål. Jeg husker hvordan den fløy gjennom lufta og at jeg plasserte den perfekt i krysset. Keeperen var ikke i nærheten av å nå fram.

Den ukjente, som ikke var ukjent, men som fulgte meg videre. Som fotballtreneren.

Han var kanskje en bøddel? Med maske, som til slakt.

Mattelæreren i ungdomsskolen lignet mest. Som lekte giljotin med brøkregning. Han prøvde å sette meg på plass med tallene. Det ble et kappløp. Og ettersom tallene ble større og brøken ble vanskeligere, kom mattelæreren nærmere min pult. Jeg hadde hørt om straff med linjal. Men han hadde ikke det. Og ikke maske. Jeg trodde han skulle knipe meg til slutt. Men han gjorde ikke det heller.

Bøddelen stod bak hjørnet. Ventet han på meg? Jeg trodde først det. Men han ventet på Olof. Nå var han borte. Sporløst forsvunnet, sa de på nyhetene.

Da var det Olof som ble den ukjente. Han fulgte oss i minnet. Etter som tiden gikk kom han til å bli mindre kjær. Unge mennesker ville ikke bli kjent med Olof. Han fantes ikke.

At jeg holdt av ham, visste jeg ikke. Som en bror. Tok hånden til Olof og leide ham over i en ny tilværelse som ukjent.

Det lød som humlesurr fra stua. Jeg hørte kommentatorene, som snakket med forhøyet stemmeleie.

Jeg gikk til stuedøra. Og sa til Sigrid at jeg ville til sentrum for å se om det var noen ekstra avis med nyheter. Kanskje VG eller Dagbladet?

Jeg stod på hjørnet ved kiosken. Lot mennesker passere. Stod ved en stolpe og tenkte. Det var i utkanten av folkemengden. Jeg ventet på den ukjente.

Jeg så en mann med frakk.

Mannen lignet på Olof. Han kom nærmere, gikk forbi. Jeg ventet, stod rolig med føttene. Han passerte fontenen. Og nærmet seg fotgjengerovergangen. Jeg satte bena i bevegelse. Bort til fontenen, rundt og videre. Lot blikket hvile på forbipasserende og tidvis på ryggen av frakken. Og fulgte etter i fotefarene av den ukjente.